

Als (fan)fictie
werkelijkheid
wordt...

Spoiler Alert

ROMAN

OLIVIA DADE

Spoiler Alert

Olivia Dade

Spoiler Alert

Vertaling Erica Disco

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541342
ISBN e-book 9789020541359
ISBN audiobook 9789020541366
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Olivia Dade
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Spoiler Alert* door Avon,
een imprint van HarperCollins, New York

Vertaling Erica Disco, Vertaalvaardig
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.oliviadade.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die net als ik weleens heeft getwijfeld: er kan iemand naar je verlangen als je eruitziet zoals jij. Er kan iemand van je houden als je eruitziet zoals jij. Je kunt een happy end krijgen als je eruitziet zoals jij. Beloofd. ♥

Hoofdstuk 1

Tussen de takes door deed Marcus zijn best om de overduidelijke werkelijkheid niet onder ogen te zien: dat dit een stompzinnige manier was om dood te gaan.

Toch liet hij zodra de regisseur ‘actie’ riep een oerkreet horen en reed hij voor de zoveelste keer het slagveld op. Toen hij door de verstikkende wolken uit de rookmachine galoppeerde, proefde hij de metaalachtige smaak van adrenaline op zijn tong. Brullende stuntmannen te paard stoven langs hem heen, terwijl zijn eigen paard ritmisch op en neer bewoog tussen zijn dijen. Modder, of zo te ruiken een combinatie van modder en paardenstront, spetterde tegen zijn wang. De speciale stellage snelde voor hem uit, de camera op de SUV legde zijn vastberadenheid en wanhoop tot in detail vast.

Hij moest toegeven dat hij het script voor dit seizoen niet zo denderend vond, maar hier was hij wél dol op. Het fysieke aspect. Het grote budget van de serie, waarvan die enorme rookmachines betaald waren, waardoor de spidercam aan kabels over zijn hoofd zoefde, waarvan de stuntmannen waren ingehuurd en waarvan hij paardrijles had kunnen nemen. Het geld waarmee een kilometerslang stuk van de Spaanse kust was afgehuurd, puur voor het epische slot van de serie. Het geld waarvan ze weken aan één stuk hadden kunnen repeteren, tot vervelens toe, om de shots maar precies goed te krijgen.

En het wás ook vervelend. Vaak. Maar doordat er achter de schermen bijna duizend professionals hun stinkende best hadden gedaan om het decor zo overtuigend mogelijk te maken, hoefde

hij niet zo erg te doen alsof, hoefde hij zijn best niet te doen om helemaal in het moment op te gaan. Het mistige, grillige landschap hielp hem in zijn rol te komen. De letterlijke en figuurlijke choreografie van deze succesvolle serie en deze scène in het bijzonder ging hem gemakkelijk af.

Er werd geen 'cut' geroepen toen Dido – Carah, al meer dan zeven jaar zijn getalenteerde collega, sinds de voorbereidingen voor de serie van start waren gegaan – uit de mist opdoemde, precies op de plek die ze hadden gerepeteerd, met haar zwaard op Marcus gericht. De makers wilden voor deze vechtsce ne zo lang mogelijke, aaneengesloten takes gebruiken.

'Ik kom wraak nemen, Aeneas de Verrader!' schreeuwde Dido, haar stem rauw en overslaand van woede. En waarschijnlijk ook van echte vermoeidheid, dacht hij.

Op veilige afstand bracht hij zijn paard tot stilstand en steeg af. Hij beende naar haar toe, sloeg haar zwaard in  en vlugge beweging uit haar handen en pakte haar schouders beet. 'Ik ben voor jou gekomen, mijn liefste.' Met  en vuile hand omvatte hij haar gezicht. 'Zodra ik hoorde dat je weer tot leven was gewekt. Zelfs de terugkeer van de doden uit de Tartaros kon me niet tegenhouden. Ik geef om niets en niemand anders. Laat de wereld maar branden. Ik wil jou, alleen jou, en ik zou de goden tarten om jou te krijgen.'

Die tekst stond haaks op de ontwikkeling die zijn personage de afgelopen seizoenen had doorgemaakt, om nog maar te zwijgen van de boeken waarop de serie gebaseerd was, maar daar ging hij niet bij stilstaan. Niet nu.

Even leek Carah zich te laten vermurwen door zijn aanraking. Liet ze haar wang tegen zijn hand rusten.

Ze hadden er al een lange draaidag op zitten, dus ze stonk. Net als hij. Net als iedereen hier. Net als deze hele met paardenstront bezaaide vlakte. Er zat modder op plekken waar hij niet eens aan

wilde denken. Onder deze omstandigheden was het niet zo moeilijk om te spelen dat hij zich ellendig voelde en alles op alles moest zetten om door te gaan.

Dido duwde hem weg. ‘Je bent maar een halfgod,’ sneerde ze. ‘Een getrouwde man, een echtbreker. Je hebt met mijn zuster geslapen. Door jouw verraad heeft ze zich op haar zwaard gestort toen ze hoorde dat ik zou terugkeren uit het Dodenrijk. Ik kan alleen maar hopen dat ook zij vandaag weer opstaat en wraak komt nemen.’

Beschaamd, iets wat hij niet eens hoefde te spelen, liet hij zijn hoofd hangen. ‘Ik dacht dat je voorgoed verloren was. In naam mag Lavinia dan mijn vrouw zijn, mijn hart ligt niet bij haar. En Anna...’ Hij fronste smekend zijn wenkbrauwen, ondanks het verraad dat hij had gepleegd. ‘Zij zou nog niet in jouw schaduw kunnen staan.’

Ongewild kwam de gedachte bij hem op dat Onbeschaamde Lavinia-fan zou ontploffen als ze deze scène te zien kreeg.

‘Na de stervelingen verraad je nu ook nog de goden. En dat noemt zich Pius Aeneas.’ Met een snelle hurkbeweging eiste Dido haar zwaard weer op. ‘Mijn wraak gaat voor. De rest moet zich er maar tevreden mee stellen dat je in het hiernamaals een martelgang te wachten staat.’

Het wapen lag stevig in haar handen en ze hanteerde het met gemak. Ondanks het zware bronzen handvat was de kling voor de veiligheid gemaakt van lichtgewicht aluminium, net als bij zijn zwaard. Toch weergalmdde het gekletter van metaal op metaal toen ze begonnen aan de dans waarop ze al weken hadden geoefend.

Zijn bewegingen volgden elkaar bijna zonder erbij na te denken op, als het gevolg van eindeloos voorbereiden en repeteren. De stuntcoördinator en choreograaf hadden elke beweging zorgvuldig gepland om de eenzijdigheid van het gevecht te benadrukken: Dido wilde hem pijn doen, terwijl hij juist probeerde haar te ontwapenen zonder haar te verwonden.

Nadat ze hem met een plotselinge, gewelddadige uitval naar achteren had gedreven, schreeuwde ze: ‘Geen enkele man kan mij verslaan!’

Er galoppeerden nog meer paarden voorbij. Deels aan het zicht onttrokken door de rook verdedigden uit het Dodenrijk ontsnapte mensen zich met hand en tand en met afgedankte wapens tegen hun sterfelijke en onsterfelijke tegenstanders, die hen terug wilden drijven naar de Tartaros. Zijn eigen gevecht werd omringd door gekreun, geschreeuw en de dood.

Afgemeten pasjes, terug naar Dido. Nu geen steken laten vallen. Haar wilde uithaal pareren.

‘Dat kan wel zo zijn, maar...’ Hij glimlachte, scherp en roofdierachtig. ‘... zoals ik eerder al zei, ben ik niet zomaar een man.’

Het was een slappe verwijzing naar de beroemde tekst uit het tweede boek van *Gods of the Gates* en het tweede seizoen van de serie, waarin Dido in zijn armen had gelegen en had gemompeld dat geen enkele man haar kon verleiden. ‘Ik ben niet zomaar een man,’ had hij daarop gezegd. Daarna hadden ze de opnames stilgelegd zodat Carahs *body double* de rest van de scène kon afmaken.

Nog meer uithalen met het zwaard. Sommige troffen doel, het merendeel niet. Vervolgens kwam de fatale climax: hij weerde haar laatste, hartstochtelijke aanval af, waarbij ze zonder dat zijn personage het wilde aan het zwaard van een van zijn eigen mannen geregen werd.

Het was een rubberen zwaard met een groene punt; later zou de afdeling special effects het definitieve zwaard en het bloed invoegen. Waar nu alleen met modder besmeurde zijde zichtbaar was, zou het publiek een dodelijke wond zien.

Tranen. Laatste, gefluisterde woorden.

Hij liet zich op zijn knieën op de vlakke vallen, zij stierf in zijn armen.

Nadat ze was overleden, keek hij nog één keer met betraande

ogen naar het strijdgewoel om zich heen. Hij zag dat de troepen van de Tartaros aan de verliezende hand waren, dat zijn mannen hem niet langer nodig hadden. Op dat moment legde hij haar voorzichtig op de grond naast zijn eigen zwaard, een dierbaar geschenk van Dido uit hun tijd in Carthago, liep het tumult in en liet zich fataal verwonden door een van de doden. ‘Tot weerziens in Elysion, mijn liefste,’ prevelde hij met zijn laatste ademteug.

Al die tijd was Marcus weggeweest. Alleen Aeneas, gedesoriënteerd, ongelukkig, stervend en hoopvol, had nog bestaan.

‘Cut!’ riep de regisseur, een uitroep die werd herhaald door meerdere leden van de crew. ‘Volgens mij hebben we nu alles. De scène staat erop!’

Terwijl de regisseur en de productie leider zich omdraaiden om iets te bespreken, kwam Marcus weer knipperend bij zinnen. Zijn hoofd zweefde boven zijn schouders, licht en leeg, zoals wel vaker gebeurde als hij buiten zijn lichaam trad en helemaal in zijn personage opging.

Wat een genot. Heel lang had hij elke dag voor dit gevoel geleefd en gewerkt.

Maar het was niet genoeg. Niet meer.

Carah herstelde zich sneller dan hij. Nadat ze was opgekrabbeld uit de modder, slaakte ze een hartgrondige zucht. ‘Godzijdank.’ Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Als ik modder in mijn bilnaad wilde, zou ik wel betalen voor zo’n ontgiftingskuur met lichaamspakking. Dan zou ik in elk geval naar lavendel ruiken, in plaats van naar paardenstront.’

Hij lachte en liet zich door haar overeind helpen. Zijn leren gevechtstenuë voelde net zo zwaar aan als Rumpelstiltskin, het Friese paard dat nu werd weggeleid door de trainer. ‘Troost je, je straalt helemaal, alsof je zojuist echt bent neergestoken.’

‘Dan is het verdomd jammer dat ze alle close-ups al in eerdere takes hebben gemaakt.’ Ze snuffelde aan haar oksel, trok haar neus

op en schokschouderde moedeloos. ‘Shit, ik moet nodig onder de douche. Gelukkig zijn we klaar voor vandaag.’

Omdat Carah meestal niet veel reactie verwachtte, knikte hij alleen.

‘Nog maar één scène voor mij,’ vervolgde ze. ‘In de studio, later deze week. Voor die montage waarin ik leer zwaardvechten. En jij?’

Hij liet de woorden eerst door zijn gedachten gaan om ze op leugens te controleren. Maar op de een of andere manier was het waar. ‘Nee, dit was het. Mijn onsterfelijkheidsscène is al eerder opgenomen.’

De scène van daarnet zou zijn laatste herinnering zijn aan de opnames van *Gods of the Gates*, maar het publiek zou daarna nog een glimp van zijn personage opvangen, waarin hij de status van echte god verkreeg. Godenspijzen, nectar en een gezonde slok uit de rivier de Lethe, in plaats van bloed, viezigheid en wanhoop.

Na die bewuste slok zou Aeneas zowel Dido als Lavinia vergeten. En ook die arme Anna.

Nadat het laatste seizoen was uitgezonden, zouden de fans R.J. en Ron – de belangrijkste schrijvers en uitvoerend producenten van de serie – de grond in boren, zowel online als op beurzen. Om allerlei redenen, aangezien de abrupte ommekeer van Aeneas slechts een van de vele miskleunen uit de laatste afleveringen was. Marcus durfde er niet eens een gooi naar te doen hoeveel fanfictionverhalen er na de laatste aflevering geschreven zouden worden om duidelijk te maken hoe het ook anders had gekund.

Honderden, zeker. Misschien wel duizenden.

Minstens een of twee daarvan zouden door hemzelf geschreven worden, onder de naam Boek!AeneasIsNietZo, met behulp van Onbeschaamde Lavinia-fan.

Met toegeknepen ogen vanwege de rook die er nog hing, keek hij naar de zwaarden op de grond. Flarden van gescheurde kostuums.

Een plastic waterflesje dat hopelijk buiten het zicht van de camera was gebleven, achter een pop die was gekleed als een dood lid van de vloot van Aeneas.

Moest hij iets meenemen van de set, bij wijze van aandenken? Wilde hij dat wel? En wat lag er op deze smerige vlakke dat recht deed aan de meer dan zeven jaar die hij aan deze serie had gewerkt en dat niet te erg stonk om bij hem thuis neer te zetten?

Niets. Helemaal niets.

Dus liep hij, na Carah nog een keer hartelijk omhelsd te hebben, met lege handen terug naar zijn trailer. Om al na tien stappen te worden tegengehouden door een hand op zijn schouder.

‘Wacht even, Marcus,’ klonk een maar al te bekende stem.

Toen Marcus zich omdraaide, gebarde Ron naar een aantal cameramensen dat ze dichterbij moesten komen – om de een of andere reden draaiden de camera’s nog steeds – en riep hij Carah en de rest van de crew die in de buurt stond erbij.

Shit.

Door de vermoeidheid was Marcus dit ritueel helemaal vergeten. Officieel was het een eerbetoon aan een van de hoofdrolspelers, aan het einde van zijn laatste draaidag. In werkelijkheid leverde het extra bonusmateriaal op dat het publiek moest verleiden om de serie te kopen, of om ten minste extra te betalen om het bonusmateriaal te kunnen streamen.

Rons hand lag nog steeds op zijn schouder. Marcus schudde hem niet van zich af, maar liet wel even zijn hoofd hangen om zijn gedachten op een rijtje te krijgen en zichzelf schrap te zetten.

Voordat hij eindelijk weg kon, had hij nog een rol te spelen. Een rol die hij al bijna tien jaar tot in de puntjes beheerste en die hij met het verstrijken van de jaren steeds liever achter zich zou laten.

Marcus Caster-Rupp.

Vriendelijk, ijdel, ongeveer net zo helder als dat mistige slagveld om hen heen.

Hij was een goed afgerichte golden retriever, trots op de paar kunstjes die hij wonder boven wonder had geleerd.

‘Toen we op zoek gingen naar onze Aeneas, wisten we dat we een sportieve acteur nodig hadden. Iemand die gestalte kon geven aan een leider en een rokkenjager. En bovendien...’ Ron bracht zijn hand omhoog en gaf een kneepje in Marcus’ wang. Daar bleef hij zo lang hangen dat hij misschien wel de hitte van zijn woede voelde. ‘... een knap gezichtje. Knapper hadden we niet kunnen vinden, zelfs al hadden we nog tien jaar gezocht.’

De crew lachte.

Marcus werd misselijk.

Bij het volgende kneepje dwong hij zichzelf om zelfingenomen te grijnzen. Om zijn haar naar achteren te schudden en zijn gevechtstenuue van zich af te werpen, zodat het onzichtbare publiek kon zien hoe zijn bicepsen zich aanspannen, terwijl hij een stap bij Ron vandaan deed. Het volgende moment drongen de uitvoerend producent en de rest van de crew erop aan dat Marcus iets zou zeggen, dat hij een speech zou afsteken ter nagedachtenis aan alle jaren die hij in de serie had gespeeld.

Even een speech uit zijn mouw schudden. Kwam er dan nooit een eind aan deze klottedag?

De rol zat hem echter als gegoten. Dit was bekend terrein. Vertrouwd, maar ook steeds beklemmender. In deze rol wist hij wat hem te doen stond. Wat hij moest zeggen. Wie hij moest zijn.

‘Vijf jaar geleden...’ Hij draaide zich naar Ron toe. ‘Wacht even. Hoeveel jaar zijn we nu bezig?’

Hun baas grinnikte toegeeflijk. ‘Zeven.’

‘Zeven jaar geleden, dan.’ Marcus haalde achteloos zijn schouders op en keek stralend in de camera. ‘Zeven jaar geleden, toen we begonnen aan deze serie, had ik geen idee wat ons te wachten stond. Ik ben heel dankbaar voor deze rol en voor ons publiek. Omdat jullie...’ Hij dwong zichzelf het te zeggen. ‘... een knap ge-

zichtje nodig hadden, ben ik blij dat jullie mij het knapst vonden. Niet verbaasd, maar wel blij.’

Hij trok één wenkbrauw op, zette zijn handen gewichtig in zijn zij en wachtte tot er weer werd gelachen.

Dat beetje controle bracht zijn maag weer iets tot rust.

‘Verder ben ik blij dat jullie zoveel andere knappe gezichtjes hebben gevonden om de andere rollen te vertolken.’ Hij knipoogde naar Carah. ‘Niet zo knap als dat van mij natuurlijk, maar toch.’

Dat leverde hem weer een paar glimlachjes van de crew op, en Carah sloeg haar ogen ten hemel.

Nu zou hij kunnen vertrekken, wist hij. Behalve de leden van de cast en crew met wie hij het nauwst had samengewerkt, verwachtte niemand meer van hem dan dit.

Toch moest hem nog iets van het hart, aangezien dit zijn laatste dag was. Dit was het einde van de afgelopen zeven jaar van zijn leven, jaren van eindeloos hard werken, veel uitdagingen en prestaties en het plezier dat hij daaraan beleefd had. Eindelijk gunde hij het zichzelf om die prestaties de moeite waard te vinden en er trots op te zijn.

Inmiddels kon hij paardrijden alsof hij nooit anders had gedaan.

Volgens de instructrice was hij van de hele cast degene die het beste met een zwaard overweg kon en was hij lichtvoetiger dan alle andere acteurs met wie ze ooit had gewerkt.

Eindelijk ging de uitspraak van het Latijn hem af met een gemak waar zijn ouders niet omheen konden, maar waar ook een bittere ironie aan kleefde.

In de tijd dat hij in *Gods of the Gates* had gespeeld, was hij genomineerd geweest voor vijf belangrijke acteerprijzen. Natuurlijk had hij nooit gewonnen, maar hij moest geloven, nee, hij geloofde ook écht, dat hij die nominaties niet alleen in de wacht had gesleept vanwege zijn knappe gezichtje, maar omdat hij iets in zijn mars had. Emotionele diepgang. Het publiek mocht dan denken dat hij

een leeghoofd was, dat hij alleen intelligentie kon spelen maar zelf van toeten noch blazen wist, maar hij wist hoeveel werk hij in zijn vak en zijn carrière had gestoken.

Zonder de crew was dat allemaal niet gelukt.

Hij draaide zich weg van de camera om een aantal van die mensen aan te kunnen kijken en om zijn veranderde gezichtsuitdrukking niet te laten zien. ‘Tot slot wil ik iedereen bedanken die achter de schermen aan deze serie heeft gewerkt. Jullie zijn met bijna duizend man, en ik... Ik had me...’ Nu hij vanuit zijn hart sprak, raakte zijn tong in de knoop en zweeg hij even. ‘Ik denk dat deze serie zich geen toegewijdere, kundigere groep had kunnen wensen. Dus aan alle producenten, stuntmensen, locatiemanagers, dialectcoaches, productieontwerpers, kostuumontwerpers, kappers en visagisten, mensen van de special effects en nog zoveel anderen: dank jullie wel. Ik, eh... ben jullie meer verschuldigd dan ik in woorden kan uitdrukken.’

Ziezo. Het zat erop. Hij had het gezegd, zonder te veel te stamelen.

Later zou hij dit verwerken en zich op zijn vervolgstappen beraden. Nu wilde hij zich vooral wassen en uitrusten.

Na nog een gênant applaus en een paar klappen op de rug, omhelzingen en handdrukken maakte hij zich uit de voeten. Eerst naar zijn trailer, voor een kattenwasje bij de wasbak, daarna naar zijn Spaanse hotelkamer, waar er een heel lange, welverdiende douche op hem wachtte.

Althans, hij dacht dat hij was ontkomen, totdat Vika Andrich vlak voor de ingang van het hotel opdook.

‘Marcus! Heb je even?’ Op de een of andere manier klonk haar stem beheerst, ook al kwam ze op haar lage hakken aangesneld over het parkeerterrein. ‘Ik wil je nog een paar vragen stellen over die grote scène die je aan het opnemen bent.’

Het verbaasde hem niet haar te zien. Eén of twee keer per jaar

doek ze op als ze op locatie filmde. Dan maakte ze zoveel mogelijk opnamen van de set en interviewde ze de cast. Die artikelen waren altijd razend populair op haar blog. Geen wonder dat ze het einde van de serie persoonlijk wilde vastleggen.

In tegenstelling tot andere verslaggevers zou ze zijn privacy respecteren als hij haar vroeg hem de ruimte te geven. Hij mocht haar zelfs graag. Dat was het punt niet.

Juist de redenen waardoor ze zijn favoriete entertainmentblogger annex paparazzo was, zorgden ervoor dat hij op zijn hoede was: ze was vriendelijk. Grappig. Ze stelde je op je gemak. Te veel op je gemak. Ze was slim. Slim genoeg om te merken dat iets aan hem... niet klopte.

Met een brede glimlach bleef hij een paar centimeter bij zijn vrijheid vandaan staan. ‘Vika, je weet dat ik niets over dit seizoen kan zeggen. Maar als je denkt dat je lezers me besmeurd met modder willen zien...’ Hij knipoogde. ‘... en we weten allebei dat ze dat willen, dan mag je gerust een paar foto’s van me maken.’ Hij poseerde voor haar, draaide wat volgens de kenners zijn beste kant was naar haar toe.

Ze maakte wat kiekjes en bekeek het resultaat. ‘Ik weet dat je niets specifiek mag vertellen, maar zou je het zesde seizoen misschien in drie woorden kunnen omschrijven?’

Hij tikte tegen zijn kin, fronste zijn voorhoofd. Deed alsof hij diep nadacht. ‘Ik weet het al!’ Zijn gezicht klaarde op en hij grijnsde tevreden. ‘Laatste. Seizoen. Ooit. Hopelijk kun je daar iets mee.’

Haar ogen vernauwden zich en ze liet haar blik net iets te lang op hem rusten.

Daarna, geconfronteerd met de oogverblindende glans van haar eigen onschuldige glimlach, moest hij knipperen.

‘Ach ja...’ Haar stem stierf weg, maar ze bleef glimlachen. ‘Dan zal ik een van de andere acteurs zover moeten zien te krijgen me iets te vertellen over hoe het einde van de serie afwijkt van de

boeken van E. Wade en natuurlijk van de Aeneis van Homerus. In beide verhalen was Aeneas aan het einde met Dido getrouwd, maar misschien heeft de serie voor een andere afloop gekozen.’

Homerus? Wat bazelde ze nou?

En Dido was aan het eind van de Aeneis al lang en breed dood. Tegen het eind van het derde boek van *Gods of the Gates* leefde ze nog wel, maar had ze geen belangstelling meer voor Aeneas, hoewel daar misschien nog verandering in kon komen als Wade de laatste twee boeken van de reeks ooit nog eens uitbracht.

De echte schrijver van de Aeneis, Vergilius, draaide zich nu waarschijnlijk in het Latijn vloekend om in zijn graf, en E. Wade had alle recht om Vika vanuit haar luxe optrekje in Hawaï minachtend aan te kijken.

Met zijn duim en wijsvinger kneep hij in zijn neusbrug, waarbij hij vaag het vuil onder zijn nagels zag. Verdomme, zulke grove fouten kon je toch niet onbesproken laten?

‘De Aeneis is niet...’

Bij zijn eerste woorden schoten Vika’s wenkbrauwen al omhoog. Haar telefoon was aan het opnemen, hij doorzag haar truc. En of hij haar doorzag. ‘De Aeneis heb ik niet gelezen, helaas. Homerus is vast een getalenteerd schrijver, maar ik ben nou eenmaal niet zo’n lezer.’

Dat laatste was tenminste niet helemaal gelogen. Voordat hij fanfiction en luisterboeken had ontdekt, had hij behalve zijn scripts weinig gelezen. Daar had hij dan op zitten zwoegen tot hij de teksten goed genoeg kende om ze op te nemen en de woorden keer op keer voor zichzelf af te spelen.

Ze tikte op het scherm om de opname stil te zetten. ‘Dank je, Marcus. Heel fijn dat je me te woord wilde staan.’

‘Graag gedaan, Vika. Succes nog met je interviews.’ Met een laatste flauwe glimlach liep hij eindelijk het hotel in en sjokte naar de lift.

Nadat hij op het knopje voor zijn verdieping had gedrukt, ging hij tegen de wand geleund staan en deed zijn ogen dicht. Binnenkort zou hij met zijn alter ego aan de slag moeten. Kijken waar het schuurde, wat het hem in het verleden had opgeleverd, wat het hem nu nog opleverde. Of het afschudden van dat alter ego opwoog tegen de gevolgen voor zijn privéleven en carrière.

Maar vandaag nog niet. Fuck, wat was hij moe.

Eenmaal in zijn hotelkamer was het douchen net zo lekker als hij gehoopt had. Lekkerder nog, zelfs.

Na afloop zette hij zijn laptop aan en negeerde de scripts die zijn impresario hem had toegestuurd. Het kiezen van zijn volgende project – waarmee hij hopelijk zijn carrière een nieuwe wending zou kunnen geven – kon wel wachten, net als het checken van Twitter en Instagram.

Het enige wat hij per se moest doen voordat hij een miljoen jaar ging slapen: een bericht sturen aan Onbeschaamde Lavinia-fan. Of Olfje, zoals hij haar tot haar grote afgrijzen was gaan noemen. *Olfje is een goede naam voor een koe, maar ook echt alleen voor een koe*, had ze geschreven. Ze had echter niet gezegd dat hij ermee moest ophouden, dus had hij dat niet gedaan. De bijnaam, eentje die alleen hij gebruikte, schonk hem meer voldoening dan zou moeten.

Hij logde in op het Lavineas-forum dat hij jaren geleden had helpen opzetten voor de levendige, getalenteerde, immer bemoeidigende Aeneas/Lavinia-fanfictiongemeenschap. Op AO3 schreef hij nog weleens wat fanfiction over Aeneas en Dido, maar de laatste tijd steeds minder. Zeker sinds Olfje zijn vaste proeflezer was geworden.

Ze woonde in Californië en zou nu nog wel aan het werk zijn en niet meteen op zijn berichten kunnen reageren. Als hij haar vanavond echter geen bericht stuurde, zou hij morgenochtend nog geen reactie hebben, en daar had hij juist zo'n behoefte aan. Elke week een beetje meer.

Nog even, heel even maar, dan zou hij weer in dezelfde tijdzone zijn als Olfe. In dezelfde staat.

Niet dat dat er iets toe deed, want ze zouden elkaar nooit in levenden lijve ontmoeten.

Alleen deed het er wel toe. Om de een of andere reden vond hij het belangrijk.

Gods of the Gates (Boek 1)

E. Wade

Het literaire hoogstandje waarop een wereldberoemde televisie-serie werd gebaseerd.

E-book: \$8,99
Paperback: \$10,99
Hardcover: \$19,99
Audioboek: \$25,99

Als de goden met elkaar in oorlog raken, is de mensheid de grote verliezer.

Door de eeuwen heen heeft Juno Jupiter al te vaak met sterfelijke vrouwen zien rotzooien – en als ze woedend bij hem weggaat, neemt zijn eigen goddelijke temperament de overhand. Zonder stil te staan bij de gevolgen laat hij het zo hevig bliksemen dat het schimmenrijk openbarst, helemaal tot aan de Tartaros, het onderkomen van de kwaadaardige doden. Bevrijd van hun eeuwige straf keren ze terug op aarde, gaan een machtsstrijd aan met Jupiter en verdoemen daarmee de mensheid.

Om zijn wrede bewind in stand te houden, om de stervelingen te redden met wie hij het bed deelt maar die hij niet respecteert, geeft Jupiter de andere goden de opdracht om de nieuwe poorten naar het schimmenrijk te bewaken die hij in zijn woede heeft gecreëerd. Zoals gewoonlijk vinden de onsterfelijken hun oneindige vetes echter belangrijker dan hun plicht. Om de mensheid te redden, zullen ook halfgoden en stervelingen de poorten moeten bewaken.

Jammer genoeg heeft Juno zo haar eigen redenen om de Tartaros onbewaakt te willen laten. De mensheid kan naar de hel lopen.

A match made in fandom...

Marcus is hoofdrolspeler Aeneas in de meest succesvolle tv-serie, maar in het geheim is hij een anonieme fan fiction-schrijver. In zijn verhalen kan hij zijn frustraties over de serie kwijt en zijn liefde voor het koppel Aeneas en Lavinia, maar als iemand ooit achter zijn online persona komt, zal hij direct ontslagen worden.

April is een hardcore fan van Marcus' serie. Ze schrijft er fan fiction over en doet aan cosplay, maar deze hobby houdt ze voor iedereen verborgen. Tot nu. Ze post een foto in haar Lavinia-cosplaykostuum en gaat direct viral, zowel bij supporters als haters die reageren op haar plussize uiterlijk. Als Marcus de foto en de negatieve reacties ziet, besluit hij April op date te vragen. Hun date voelt voor beiden als meer dan alleen een publiciteitsstunt, maar er staan veel geheimen tussen hen in...

Olivia Dade las op jonge leeftijd al alle romance die ze kon vinden. Nu is ze eindelijk zelf schrijfster van boeken om bij weg te dromen. *Spoiler Alert* is haar eerste boek in het Nederlands en het eerste deel van een rom-comserie. Ze woont even buiten Stockholm met haar gezin en een uit de hand gelopen boekenverzameling.

Z&K

ISBN 978 90 2054 134 2 NUR 340

9 789020 541342

www.zomerenkeuning.nl